

מסורת השי"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תנא אף הדין
כ"ר ד"ל הינו דוקא לקדש
כ"ר. ע"י פסחים יט ע"א
מס' ד"ה ש"ן עומת
ד"ס: תוס' ד"ה האהו
ז"ת ובר' שטנמאן את
הדין. ע"י מגילה א ע"א
נכס"י ד"ה אינו מנמנה.
ע"י תוס' סוטה ח ע"א ד"ה
לא על הלוח כנזכר:

מוסף רש"י

[illegible]

לא מטעם. את התרומה להיות שניה ויהי תחזור ותפסול אתה: **האובל אובל ראשון.** נעשה גופו ראשון ומטעם את התרומה להיות שנייה ויהי תחזור ותפסול שניש: **שני.** פוסל ואינו מטעם: **שלישי.** אינו פוסל תרומה בנגעו אבל הקדשים פוסל ובפ"ב דשחיטת חולין (י) מפרש טעמא דתרומה: **הי ויהיטע אומר האובל אובל ראשון.** הי' שני וכן האובל אובל שני הי' שני והם מפרש טעמא מנינו שהשי עשה שני ע"י משקן דמשקין אפי' הן שניים ונעשן חלה ועושן נגטן שני ואף כבאן התמירו בשני לעשות האובל נראה זו: **שלישי שני לקדש.** האובל אובל שלישי עשה גופו שני לקדש. והם מפרש טעמא דהאי אובל שלישי שנעשו על טהרת תרומה הוא וטהרתו ומטעם היא אכל הקדש הלכך ששמייה דידה לאו שמייה היא לענין קודש וחשיבין בראובל שלישי דידה דילמא ראשון הוא והאובל שני: **בחוברת שנעשו על טהרת תרומה.** כלומר בראובל חולין אהא מוצא אובל שלישי שנעשו על טהרת תרומה דלדלו חולין גרידא לא משתתת בזה שלישי: **מאי טעמא נזיר.** כלדס האובל שני טעם: **ופסיל לה.** והתורה הזהירה על התרומה לשמה בטהרה דכתיב (וימדר יי) את השמרת תרומתי ופיך נזיר בראובל האובלין טעמא שלה יאה רגיל אכל תרומה: **הא שכיח.** שיהא שמה עומם אכילתו: **והא לא שכיח.** שיהא אובל עם שמייה: **ה"ג היו טובלין בכמי מרה סרוחין מוכנסין.** שיש בהן מ' טעם גשמים ע"ה כשרים חולל טעם חזק מזה לבדו דכתיב כיה מים חיים: **וכיו טובלין עליהן.** על גופן מים שאובין להעביר סרחון התקוה: **הסבילו.** הטובלין ועשו השאובין קבע לפיך גזר על השאובין הטומאה לנמא לזס אחר טעילתו האכל אין מטעם שום אובל ומשקה אלא אם כן נטמא בשרד: **לא אלו.** התקוה לבדה מטהרין אלא אלו ואלו מטהרין דמחזק והורגלו הכל בזה לא היו יודעין שזהעבר הזהמה היו השאובין באין אלא לטהר: **מאי נפקא לן מינה.** כיון שכולן טובלין בתחלה במקום מאי איכפת לרבנן אם נטמא השאובים הטובלין קבע אחר טעילה: **אלא אלו מטהרין.** וחשיבין דילמא אמי לטבולי תורת מקוה טובלין בשאובין והתורה אמרה אף אחר מנעין ובור מקוה מים וגו' (ויקרא יא) מ"ט. הא לאו לאחר אחר טעילה דלמחר מ"ט האי מהאי: **לידי פסידא.** עכברים מנעין אובלין דלמחר את הפסד. אבל בחולין לא הורגו לגזר דכלא הכי נמי לא היו טהרין חול אכל קדש: **עסקויות ס"ט.** ויטענין בבשרו ובמקום טנופת וגנאי לתרומה בזה ונמאם לאלובלין: **כבשעגוג זה כידים מוקאבות.** ורבותינו מפרשים חשישין שמה נגעו (ס"ד) (דירין) בטומאה (ט) ונמאם (ק) וקאי לי אס כן ריחוש שמה נגע בזה בטומאה ונמאם ראשון ויטמאנה ועוד מאי שגז דים לחודייה בכל גופו נגזר לטפול תרומה שמה נגעו דיו בטומאה ונמאם כל גופו ועוד לא חסגי להו בנטיילה אלא בנטיילה: **ספר תורה פירש.** אלא על ידי מטפת: **חילמא הא.** דקמס דים גזר גזר ברישא: **הא סו למי לי.** הך מי נפקא מכלל סתם דים: **אאלא הא גזר ברישא.** דקמס דים לא גזר (ס) (סמקון) לנטיילת מנע לתרומה: **וב**

אף הידים הבאות טחמת ספר. מדקמני אף משמע דעל הספר לבסוף גזרו כדאמר לקמן א"כ ידים הבאות מחמת ספר זו ב' היה טפי מ"ח דבר ואם נאמר דעל הידים הבאות מחמת ספר לא

משמע כן ועוד לא יתכן שגורו על הידים ו
האורחז ספר תורה ערום. קלת משמע דלאו דווקא ספר תורה
בלא אותה מצוה. אם אומצו ללמוד בו אין לו שכר של

יציאות השבת פרק ראשון שבת

יד.

רבי יהושע אימר האובל אוכל ראשון ושני שני. כפ"ב דחולין (דף לה.) וס' מפרש טעמא משום דמלוי שני עושה שני על ידי משקין וא"ת מאי כרץ הכס להאי טעמא וימא דלהכי שני עושה שני דמפרש כמון בגמר מ' משום דוימין דלכל אוכלין טמאין ושדי

משקין דתרומה כ"י וי"ל משום גזירה
דתרומה אין לנו לעשות אוכל שני
אם לא ששמיני חס משום דדמי תלויא
ואינינו לא: וזמין אדרי אובכין
טמאין ב"י. אומר ר"ם דפסול גזירה
הנזכרת בכל מקום דלמרי' (נעמינן
פ"ח דף ע"ב: וסא) וחצי חזיה נפסול לא
גזירה דהיינו שיעור שני בלוי
ולמ"י בלוי ומתחלה לאו היינו גזירה
דהכל דמהך טעמא דהכל אפילו
כביצה פסול חלף פסול גזירה גזירה
דקדמויות היתה וגזרו שלא יהיו בלוי
לעשות ולומר כמו שערות דלכל
תרומה אחר אוכלים טמאין אע"פ
שנגע דתרומה דבזובלין טמאין
שנצמטין כך מותר לטעם דתרומה
דלכללין טמאין מחזקי וליק גזרו
דהכללין אוכלין טמאין כחצי פרס
שיהא גופו נפסל מלאכול דתרומה
אבל אפ"י נגע לא גזרו ודוקא כחצי
פרס אבל כביצה ליכא למעטי שנאמר
דכל הטהור ונחמר קדוש שניע
למעיו וכיון דאפקי מביצה אוקמי
אחתי פרס אבל גזירה דהכל גזרו
שיפסול אף למגע ואף כביצה משום
טעמא דמפירה (ב) נגע דגזירה
קדמויות היתה דביומא דפ' בתרא
(דף פ: וסא) כ"ד למימר דפסול גזירה
דלוייתא וצ"ח דבר היו כולם
נקיים ואף היו טעיס לומר דהיא
דלוייתא דל"ז חסר לנו:

משרשיא שבתהלה
רתרומה אצל ס"ת
וי קדש כיון דקחזו
דו רבי רבנן ומומא
עסקנייתו תו תנא
ת ספר פוסלות את
תן י"א ד"ר פרנץ א"ר

ושקיל משקין דרתרומה ושרי
זמנא פ"ח (ו) כל הפוסל לא
הרתרומה מטמא משקין להיות מחלה
הכא דקאמר ופקיל להי משום דאחמי
קודם י"ח דבר לא גזיר להיות משקין
מחלה כמי אפרכש

תנא אף חרדים הנאות חפזי
 ספי. וזה דלא מימי מתני'
 ידים (פ"ג מ"ה) כל כתי
 דמסכת הקדש מטמאין את הידים משום
 דתנאי דמערך דה"מ לנדה
 נקבר ערום ערום
 ערום בלא מצות בלא
 אותה בלא אותה
 לימא הא גזור ברישא
 ביו

מיימי ברי"ח דקני"ח כהד"א תרומה וא"ת ומאי מרי"א ידים הבאות
מחמתה ספר משום דר' פרק אפילו מחמתה כל פסולי תרומה ומי
כדחנן במסכת ידים (פ"ג משנ"ג) כל הפוסל את התרומה מטמא
אל הדירס להיות שיות"פ (והיינו דווקא לקדש דומיא דר' הלל דהטמא
את חכרתה שאילו אלא לקדש כדמוכה בחגיגה ודף דה): ופ"ג דחולין
ודף דה: (ושם) דקדמה מניין שני עושה שני על דששקן הו"מ מני ומי
למימר למיזני דע"פ ספר שני עושה שני ושמה כשרהם אלא קבל רבי
אליהו משבועה במשחוח וכו' וכו' וכו' ומחנני דהש"ס:

תנא אין הדרין ברי' ואזיל דתנן (ידים פ"ג מ"ב) דיל עטמא חבירה ד"ר יהושע אמרו לו כי אייל מטיני חבני קודש כי אייל קאן ענן דברי סופרים מדי'ם ולא מדי'ם פ"ט והשתא דיל מימי רחיא מכתתא שכן פ"ט ונעטמאלת מדי'ם לר' תלמוד לר' דלח עטמא חבירה ר' לקודש וייל דלטי חושב ר' להביע על כבדאם אחריו דלון פ"ט עושא פ"ט ועוד נראה לפנים דהיא דכפתי קודש היינו דוקא לקודש ולא היינו נזירה דהא דריס' דגאול עתמא דכפתי דר' פריך ונעטמא פ"ט ית לה לרבנן האבול אבול פ"ט פ"ט פיון דלון דבר סופרים מדי'ם ולא מדי'ם נראה היכא דליכא עטמא אית להו לרבנן פ"ט עושא פ"ט ב"גמריה עטמא חבירה ספר עטמא דר' פריך האבול אבול פ"ט דכרמא פ"ט דמינו דליכא אבולני עטמא חבירה מדי'ם דתלמודא (פסחים מ"א):

רו מחלה ואח"כ על הידים הבאות מחמת ספר וכיון דקחם ידים גזרו דהא בין גזירה דספר לגזירה דקחם ידים גזרו עליהם וא"כ באותו פרק גזרו אלא מקודם לכן הוה אחי שפיר אך לשון אף לא

יין ספר עמנו לא היה פוסל את התרומה:
הוא כל כחי הקדש תנן במסכת ידים ע* שמתמאין את הידים:
ותו לימוד ואם בשביל לגוללו חייו מקבל שזר על הגלילה:

עין משפט
נר מצוה

קד א ב מ"י פ"ח מהל'
שאר אבות העומדות
הלכה י:
קד ג מ"י שם פ"ח הלכה
א:
קד ד שם הלכה ה:
קד ה ו מ"י שם ופ"ח
הלכה ח:
קד ו מ"י פ"ח מהל' פ"ח
הלכה ו טור ושרש
א"י ח סימן קנח סעיף א
וטור ש"ע י"ד סימן רפב
סעיף ד:

תום' ישנים

(א) ה"מ למחר דה"א
מסקין דהמירי טעמו:
(ב) ור"ב"ם מפרש דסקול
גריה סיני גריה דהכא ולא
גריה אכסניה לפי שאין אדם
נחל לשמות עד שיכלה הצי
פרס ומסקין טמאים שצריך
רביעית מים דמדאורי"ה לא
טעמו אחרים אלא ברביעית
בסירי"ה:

רבינו חננאל

[illegible]